

Száguldás a lejtőn

A 3. osztályos Sikernaplónkkal első helyezést értünk el, és jutalmul kaptunk egy plusz napot kirándulásra. Úgy döntöttünk, hogy szánkózni megyünk a hegyekbe. Február 14-én reggel 7 órakor megérkezett a busz az iskola elé. Felraktuk a szánkókat, csúszkákat, és irány Bükkszentkereszt!

Anyukákat és apukákat is vittünk magunkkal jutalomból, mert sokat segítettek az osztálynak. Nagyon hosszú volt az út, de jól elvultunk. Játszottunk Felelsz vagy mersz?- et, Fekete? Fehér? Igen? Nem?- et. Az autóbusz hátuljában utazó rengeteg szánkó, bob, csúszka minden kanyarban hangos csörrenéssel emlékeztetett bennünket, hogy mi az úti célunk. Már egészen közel jártunk, amikor nagyon megijedtünk, mert alig volt hó. Szerencsére ez nem tartott sokáig, mert ahogy kiszálltunk a buszból a szánkópályánál, a fákon kívül semmi barnát nem lehetett látni, mindenütt csak hó és hó. Ennyi havat még életemben nem láttam! Rögtön mehettünk is csúszni. Először kissé bátortalanok voltunk, de gyorsan belejöttünk. Elvittem a bobomat és mindenki azzal akart csúszni. Jó meredek volt a pálya és ráadásul tele ugratókkal. Nagyokat borultunk, de nevetett mindenki. Nekem sikerült a legmesszebbre csúsznom. Fárasztó volt visszamászni a szánkóval az emelkedő tetejére, de ez az ára a szórakozásnak. A többiek elmentek egy új helyre, mi itt maradtunk Robival, és lecsúsztunk ketten. Akkorát estünk, hogy lerepült a sapkánk, nekem a derekam meghúzódott egy kicsit, de nem vészes, mentünk tovább. Ági és Gabi is nagyot borult. De nem csak a gyerekek szórakoztak, hanem a felnőttek is. Apa (Robi) kihozta a buszból a napellenzőt és azzal próbálkozott. Nagyon jól bevált, csak a sok használatból szétszakadt. Délben felmentünk a buszra ebédelni és egy kis pihenőt tartottunk. Délután a legmeredekebb pályán próbálkoztunk. Ennek a közepén volt egy hatalmas gödör. Ha azt nem sikerült kikerülni, akkor nagyokat repültünk. Szinte mindenki belecsúszott. A legnagyobb csattanást, amit szó szerint kell érteni, apukám (Robi) szenvedte el. Úgy belezúgott a gödörbe, hogy még a szánkó is széttört alatta. Anyát (Anett) úgy feldobta a bob, hogy lerepült róla. Mindenki esett kivétel nélkül, de csak nevtünk. Szerencsére senkinek nem lett komolyabb sérülése. Nagyon élveztük a havat, Kristóf és Zoli egész nap fetrengett benne. Amikor a csúszkával mentünk, úgy hasítottuk a havat, hogy a szemünk, szánk tele lett vele, de nem számított!

Sajnos beesteledett és indulni kellett. Hazafelé is végig játszottuk az utat. Késő este érkeztünk meg. Szerintem otthon mindenki rögtön ágyba bújt. Másnap elég volt 9 órára jönnünk, így többet pihenhattünk. A suliban mindenki az előző napi élményeket mesélte, és a szerzett kék, zöld foltokat mutogatta. Azt hiszem sokáig fogunk erre a napra emlékezni.

Köszönjük szépen a **BOLDOG GYERMEKEKÉRT** és a **TEHETSÉGES TANULÓKÉRT ALAPÍTVÁNYOK** anyagi támogatását, amivel hozzájárultak ehhez a felejthetetlen naphoz!

Kinyik Anett, Makai Róbert, Perjési Gergő